Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Поглянь, скільки я риби нав'ялив!
— Так ти ж на п'ять днів більше від мене на бюлетені сидиш!

ПЕРЕЦЬ

№ 14 (792). Рік видання 42-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1968

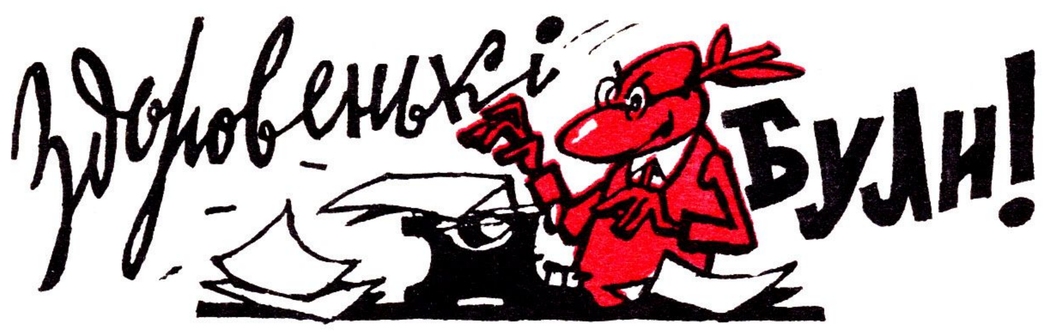

Лист деяким товаришам-керівникам,
які наловчилися перевертати
дідька рогатого
на ангела крилатого

Мій уклін вам, товариші, здоровенькі були!

Кажуть, буває, що й корова літає. Сам я, правда, не бачив таких номерів, але й не схильний думати, що це таке вже велике чудо.

При нинішньому рівні нашої авіації, при появі таких знаменитих літаків, як «Антей», не тільки корова — ціла ферма може літати.

От ви, товариші шановні, творите іноді чудеса, так то таки справді дива-дивнії. Такі метаморфози, такі перетворення чините, що дивишся й очам своїм не віриш, дивишся і тільки язиком від подиву прицмокуєш. Дивишся — було чорне, а тут, глядь, — а воно вже біле. Дивишся, був дідько рогатий, а тут тобі раз-раз — і вже перед тобою янгол крилатий. І робиться все це дуже просто — з допомогою простого офіційного бланка, круглої печаті і звичайної ручки.

Недавно я сам був свідком такого чуда в народнім суді Радянського району Києва.

Послухайте, розповім.

Надійшла до суду справа про хуліганські пригоди громадянина Фотєєва Миколи Григоровича, котрий вчинив дикий дебош у комунальній квартирі.

Слід віддати належне Фотєєву. Його не сопричислиш до числа жовторотих хуліганів-початківців. Він уже одростив собі солідну кримінальну бороду. Він і в тюрмі вже сидів за крадіжки, і з чарами «зеленого змія» давно вже знається, так що, як бачите, ангелом громадянина Фотєєва не назовеш.

Народний суддя тов. Праженник, який ознайомив мене зі справою Фотєєва, питає, лукаво посміхаючись:

— Ну що б ви робили з цим суб'єктом?

— Припаяв би йому, — кажу, — на повну котушку. Це ж непоправний тип.

— По-перше, це вам не тип, а ангел, а, по-друге, не хуліган, а громадський діяч. Ось читайте.

І показує мені народний суддя характеристику на громадянина Фотєєва, а в тій характеристиці таке понаписувано, таке понаписувано, що бери громадянина Фотєєва за руку, став на мармуровий п'єдестал десь у парку й не помилишся. Громадянин Фотєєв, виявляється, золота людина. Він бере активну участь у громадській роботі заводу, є невтомним учасником художньої самодіяльності, а, опріч того, бездоганно виконує обов'язки редактора стінної газети цеху № 14 заводу «Більшовик», де сам працює слюсарем-сантехніком.

Начальник цеху т. Коваленко, парторг т. Скопич і голова цехового комітету профспілки т. Вірич, які скріпили своїми авторитетними підписами цю голубу характеристику, не пояснили судові, яким це чином в особі Фотєєва так чудодійно сполучаються такі якості, як хронічний алкоголізм і художня самодіяльність, як хуліганство й активна громадська робота, але чудо вони сотворили — чорне видали за біле, дідька рогатого перевернули на янгола крилатого.

Факірство, товариші шановні, — штука весела тільки на арені цирку, а в діловому житті воно часто на сум і шкоду повертається — на шкоду виробництву, на шкоду науці й культурі нашій. Послухайте ще одну бувальщину. Дзвонить мені недавно директор одного науково-дослідного інституту, шановний, маститий професор, і мало не плаче в телефонну трубку:

— Пришліть, бога ради, свого фейлетоніста, хай зацікавиться одним нашим науковцем. Бездара, склочник, завалив роботу цілого відділу, пише на всіх ябеди, шельмує чесних працівників, а ми його здихатись не можемо. Вже двічі звільняли, а суд поновлює його на роботі.

— А навіщо ж ви таку кадру в інститут приймали?

— Він по конкурсу пройшов. У нього була блискуча характеристика з місця попередньої роботи.

Хотілося сказати маститому професорові — дайте і ви йому хорошу характеристику, то й він сам од вас піде. Досвід показує, що навіть такі «діячі», як ваш науковець, часто йдуть на подібні компроміси, але я не став легковажити, не хотілося штовхати порядну людину на ваш шлях неправедний, товариші шановні.

Характеристика — це не такий-сякий собі папірець. Характеристика — це важливий і строго об'єктивний документ. Характеристика, образно кажучи, — це громадське дзеркало працівника. Характеристиці протипоказана як сажа, так і косметика.

Тож давайте не будемо, товариші шановні. Давайте без фокусів!

Як і завжди, від душі і серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

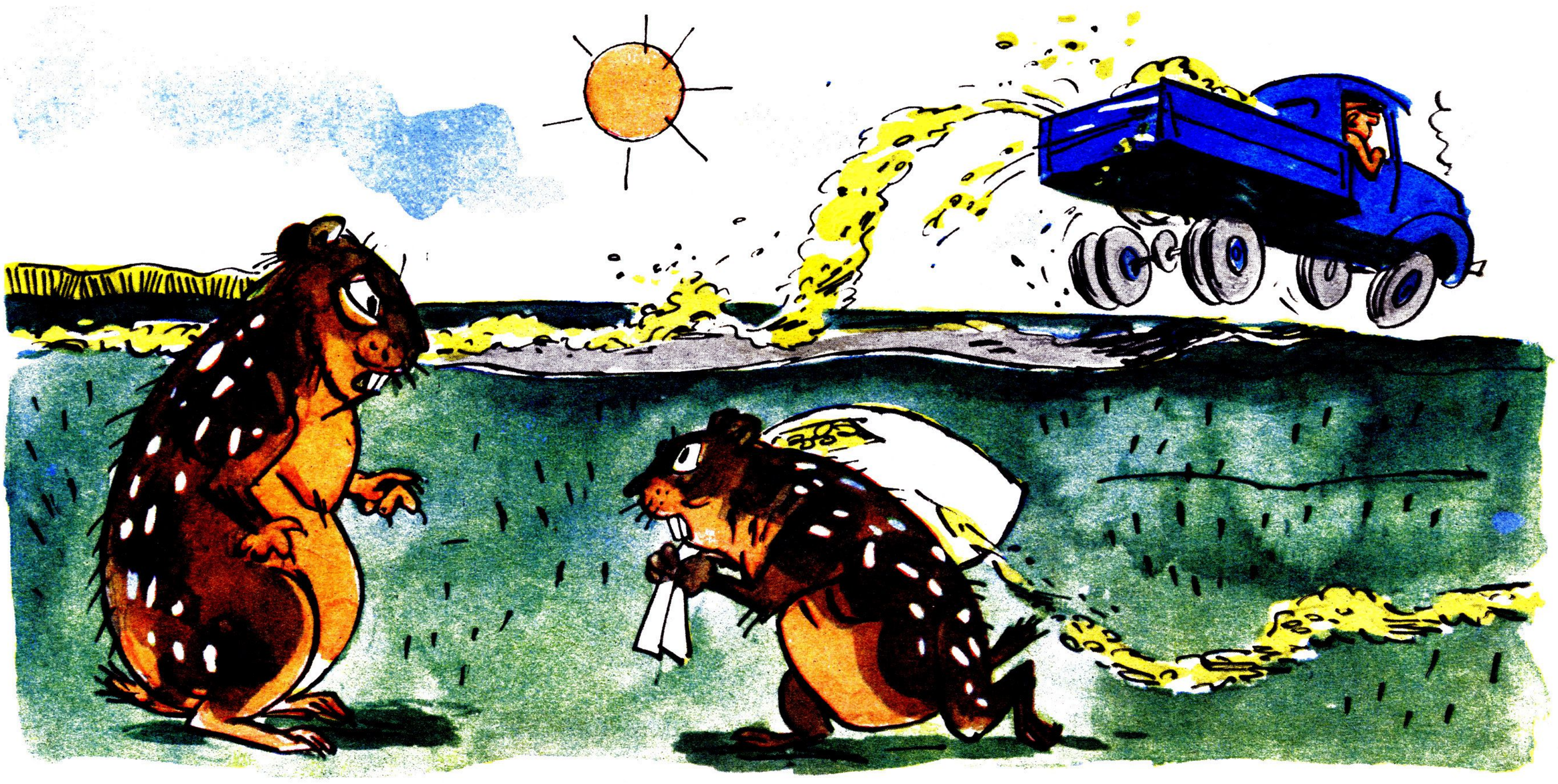

Ховрах: — А в кого це ти навчився отак зерно заготовляти?!!

Не щебечи, соловейку

В Одарівському будинку відпочинку буяла весна. Радісно тьохкали солов'ї. Пахощі квітучого бузку паморочили голови обслуговуючому персоналу. В обідню пору з кухні поширювалися інші пахощі — зеленого борщу, пшоняної чи гречаної каші. І тоді туди брали курс директор будинку відпочинку т. Драгун, бухгалтери, підсобні робітники. На свіжому повітрі, під розлогими кленами вправно орудували ложками, набиралися сил. А навколо заливалися солов'ї...

Та 10 травня цю ідилію порушив гуркіт автобусів, що привезли перших відпускників — шахтарів, металургів. Передчуваючи приємний відпочинок, приїжджі рушили вглиб парку. Аж раптом їх перепинив директор:

— Хто такі? Стороннім вхід заборонений.

— Ми не сторонні,— відповіли приїжджі.— Ми з путівками.

— А-а,— сказав директор і зітхнув.— Хоч ви і з путівками, але все одно сторонні... Годувати вас ніде: стару їдальню санепідстанція закрила, а нову ми ще не відкрили. Самі мучимось коло кухні. Так що звиняйте, доведеться вам знову сідати в автобус. Єдине, що можемо для вас зробити,— наламати на дорогу бузку.

Від бузку робітники відмовились і додому поїхали без квітів. Але перед від'їздом висловили свою думку про прийом. Вголос, відверто...

Солов'ям у той вечір наче заціпило. У парку панувала гнітюча тиша.

* * *

Звичайно, тиша у райських кущах аж ніяк не влаштовувала цілий ряд установ.

Навіть ті, що сприяли зануренню будинку відпочинку у летаргійний сон. А першою кинула заклик: «Люлі-люлі!» Криничанська санепідстанція — ще восени минулого року. Зробила вона це не безпідставно: стара їдальня у будинку відпочинку була в такому стані, що могла багатьом забезпечити вічний спочинок. Під уламками зотлілого даху.

В Одарівці вдарили на сполох: що робити? Захвилювався і її опікун — голова Запорізької територіальної ради Управління курортами профспілок т. Борисенко. Спішно було розроблено кошторис на спорудження нової їдальні. Але Республіканська рада не дала на це грошей: нема, шукайте резерви. І тоді було вирішено переобладнати на «харчоблок» одарівський клуб.

У лютому цього року господарники поплювали на долоні і... і головний лікар районної санепідстанції т. Коваль заявила, що це не гігієнічно. Антисанітарно. Перш, ніж приступати до спорудження їдальні, покажіть документи, що їдальня відповідатиме високим санітарним вимогам.

А оскільки документів по формі не було, на будову урочисто повісили пломби.

Над Одарівкою нависли хмари. У парку каркали ворони, віщуючи майбутні баталії.

Перегрупувавши сили, господарники пішли в атаку. Пломби були зірвані, будівництво вступило в нову фазу. Водночас, щоб нейтралізувати санепідстанцію, їй надіслали робочі креслення їдальні.

Креслення санепідстанцію не задовольнили, і вона ввела в дію резерви — обласну санепідстанцію. На світ божий з'явився акт, в якому серед інших вимог до будівельників йшлося про «кімнату для шеф-кухаря і дієтсестри, туалетну для персоналу і окремо для тих, що відпочивають».

В Одарівці не могли забезпечити шеф-кухаря кімнатою. Більше того, вважали, що його місце — коло плити.

І поплатилися за таке вільнодумство. «Харчоблок» опечатали знов.

Та вже десь на обрії маячила постать т. Гусарова. Заступник керуючого Республіканською радою Управління курортами профспілок їхав у солов'їний парк, щоб особисто розрубати гордіїв вузол.

* * *

А тим часом у Дніпропетровській обласній раді профспілок сушили голову: як бути з путівками, розісланими ще на початку року у місцеві організації? Правда, перед самими святами облпрофрада сповістила місцеві профспілки, що «Одарівка» на замку. А т. Борисенко 16 травня навіть надіслав із Запоріжжя телеграму про анулювання 416 путівок. І хіба хтось винний, що нетерплячі відпускники подалися у будинок відпочинку в точно вказані строки. Невже важко було дочекатись сигналу: «Відпочивайте вдома, у сімейному колі!»

Ну, а що робити з путівками липневими? Вони для обласної ради як той хворий зуб — і вирвати шкода, і лікувати морока... Звичайно, вагання щодо зуба — річ припустима. Будь-які вагання — і зволікання! — у справі оздоровлення трудящих — шкідливі.

На Дніпропетровщині всього чотири будинки відпочинку, тож цілком ясно, що треба зробити усе, щоб якнайшвидше зняти з «Одарівки» табу.

Бо доки за неї тривають баталії, усім, хто одержить сюди путівку, лишається одно: брати з собою торбу із сухарями, крупою, копченою ковбасою. І ще вудочки. В одарівському ставку плавають карасі і, якщо згуртуватись в артіль, можна наловити на юшку.

Тільки ж — чи не захрипнуть солов'ї, коли дим від рибальських ватр раз у раз клубочітиме в парку?

Л. ШИЯН,
спец. кор. Перця.

с. Одарівка,
Криничанського району,
Дніпропетровської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«Мальчик»

З пивної — в підвальчик,
З буфета — у бар...
Насмокчеться «мальчик»
І тре тротуар.

На шиї транзистор,
Борідка — «аля!»
Блукає по місту,
Як лугом теля.

Ніде не працює
В свої двадцять шість:
Лиш їсть і танцює,
Танцює і їсть!

За татові гроші —
Транзистор, піджак
І штраф за дебоші,
І екстра-коньяк...

Вся вулиця наша
Страмить гультяя.
І тільки мамаша
Від щастя сія:

Дає «на бокальчик».
Та ще й примовля:
— Воно ж іще мальчик,
Нехай погуля!..

Степан ОЛІЙНИК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Жив собі, поживав і весело торгував громадянин Хорольський, завідуючий магазином № 6 с. Тарасівки Костянтинівського району Донецької області.

З самого ранку він напивався, а тоді й за торг брався. Дорослих покупців він облаював, дітей обраховував, ходові товари для знайомих приховував.

Не потерпіли цього люди та й написали скаргу Перцеві.

І ось з Костянтинівського районного комітету народного контролю повідомили, що знахабнілого завмага з роботи потурено.

Славній дарничанці — газеті «ДАРНИЦЬКИЙ ШОВК» з нагоди її тисячного виходу у світ

За ювілярку-дарничанку
Перцівки підіймаю чарку!..
Вітаю від усього серця!
Хай добре мається й живеться!

До цього ще додам два слова:
Ти з усіма — не будь шовкова:
Хвали достойних похвали,
А іншим — перчику вділи.
Будь принципова, вірна, строга.

Хай шовком стелеться ж дорога!

ПЕРЕЦЬ.

Телеграфне Агентство Перця

НІ КРАВЦЯ, НІ ШЕВЦЯ

КРИНИЧКИ Дніпропетровської області. Кілька місяців тому в колгоспах ім. Фрунзе та «Росія» відбулося урочисте відкриття приміщень, в яких мають розташуватися майстерні побутового обслуговування. Зараз там дуже непогано почувають себе павуки та мухи. Ходять чутки, що останнім часом інколи туди заходить і начальник Криничанського райпобуткомбінату т. Бурхович. Тут, у пустому приміщенні, він оце тільки тепер починає думу думати, де взяти кравців, шевців або хоча б поганенького перукаря.

ПРИКОРДОННИЙ КОНФЛІКТ

ХАРКІВСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). У Дворічанському районі, на містку через річку, що править за кордон між колгоспами ім. Леніна (голова Г. Захарченко) та «Зоря комунізму» (голова В. Перепелиця) вибухнув конфлікт.

Як стало відомо з вірогідних джерел, спровокований він був тим же таки містком — узяв той місток та й поламався. А голови обох колгоспів узяли собі та й засперечалися, кому з них діри на містку латати. Г. Захарченко говорить, що його частина містка справна і, значить, йому ремонтувати нічого, а В. Перепелиця говорить, що його колгоспники містком не користуються і, значить, йому нічого ремонтувати.

ВИЙШЛИ З ДРУКУ

Вийшли з друку працівники тресту «Донмашбуд», кинувши напризволяще недобудовану друкарню в райцентрі Олександрівці Донецької області. Оскільки трестові було заплановано здати районну друкарню в експлуатацію у 1966 році, а тепер всього лише 1968 рік, керівники цієї будівельної організації потішають себе надією, що у них все ще попереду...

СВІТЛО НА ПОЛЬОВІЙ

ДНІПРОДЗЕРЖИНСЬК. (Кор. ТАП). Міськкомунгосп, який очолює т. Куликов, обладнав вулицю Польову — одну з головних магістралей міста — дуже оригінальними прикрасами. Це — звичайні телеграфні стовпи. Стоять вони уже понад два роки, а світло на вулиці буває тільки тоді, коли вночі хтось вдариться лобом об стовп і в його очах спалахнуть іскри.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

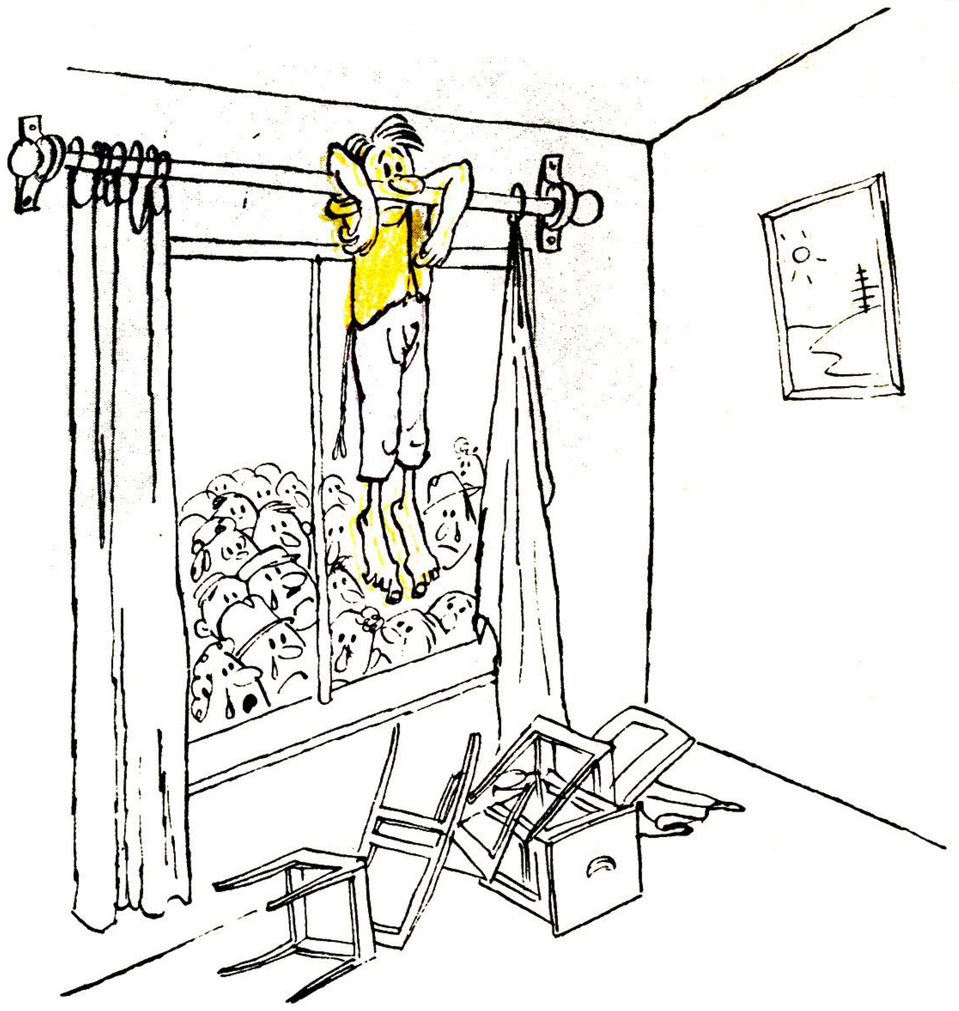

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

З відділку радгоспу «Березівський» Рокитнівського району Ровенської області надійшов до редакції сигнал. Так, мовляв, і так: наш керуючий Маринич П. П. не туди загинає — за користування радгоспними машинами гроші в свою кишеню забирає. Треба дров чи сіна підвезти, — за машину особисто з керуючим розраховуйся. Словом, особисті фінансові контакти.

Прокурор Рокитнівського району т. Натиканий повідомив, що факти підтвердились. Маринича П. П. з роботи знято. Справу про привласнення ним грошей передано слідчим органам.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ну, сьогодні мене майстер не буде лаяти, що запізнився на роботу.

— Даремно поспішав: сьогодні ж вихідний день.

Сценарист

ГУМОРЕСКА

— Драстуйте, я хочу влаштуватися до вас на роботу! — з милою невимушеністю сказав потертий чоловічок, ледве переступивши поріг. Весь він був схожий на пожмакану асигнацію з бабиної панчохи.

— Пробачте, а яка у вас спеціальність? — делікатно поцікавилися ми.

— Я? — в голосі його забриніло здивування. Ніби ми обов'язково мусили знати, хто він і яка в нього професія.— Я сценарист!

— О-о, тоді ви трохи помилилися адресою, кіностудія через дорогу.

Потертий чоловічок сів без запрошення, підсмикнув холоші і тільки тоді скривився, як кіт, що нюхнув хріну. Власне, підсмикувати холоші йому було не обов'язково, бо рубчики на його штанах давно згладилися, а чому він скривився, ми зрозуміли з подальшої розмови.

— Кіно мене зовсім не цікавить. Я не тільки не пишу для кіно, я не хожу в кіно.

Потім голос його зробився інтимним, якимось мало не змовницьким:

— Бачите, я розумію, що штатний розклад вашої установи не передбачає сценариста, але хіба ми з вами буквоїди? У відомості на зарплату я можу бути ким завгодно. Досвід у мене величезний. Коли ми домовимось, я завтра принесу трудову книжку, і ви переконаєтесь, що на світі залишилося дуже мало професій, до яких я б не був причетний. Я працював бухгалтером і тренером важкоатлетів, плановиком і пожежником, калькулятором і балериною...

«Божевільний!» — занепокоїлися ми, а він вів далі:

— ...лісорубом і мистецтвознавцем, сантехніком і архіваріусом, лісоводом і тромбоністом, диспетчером і провізором, адміністратором і шефкухарем...

Тут він мабуть прочитав щось на наших обличчях, бо саркастично всміхнувся і зробив застережливий жест рукою:

— Не подумайте, що я божевільний. Я ще раз вам нагадую, що професії, які я перелічив, значаться лише в моїй трудовій книжці, а весь час я працював тільки сценаристом. Розумні керівники установ, підприємств і організацій ніколи не відмовлялися від моїх послуг.

— А...— «акнули» ми в один голос.

Він зупинив нас жестом, який зробив би честь будь-якій вінценосній персоні.

— Тепер, правда, розвелось чимало різних модерністів, які думають, що вони найрозумніші і можуть жити своїм розумом. І головне керівні товариші. Не солідно, не солідно. Підлеглі у таких модерністів теж язики розпускають, в газети пишуть, до народного контролю апелюють...

— І через це вам так часто доводиться міняти професії, пробачте, місця роботи?

— Так, — щиросердо признався він. — Налітають різні комісії, ревізії і вимагають, щоб я або працював по спеціальності, або... Словом, або-або, тому що, мовляв, штатним розкладом посада сценариста не передбачена. А я переконаний,— тут голос його забринів і набрав врочистості,— а я твердо переконаний, що така посада необхідна в кожній установі, організації, на кожному підприємстві, де поважають честь свого мундира. Нічого не можна пускати на самоплив, все потрібно організувати і суворо регламентувати, і все необхідно передбачити. Кустарщина тут неприпустима...

— Де?

— Скрізь. Незалежно від того, чи це виробнича нарада, чи похорон, ювілейний бенкет чи профспілкові збори. Треба все передбачити, регламентувати і розписати до останньої літери, щоб потім не довелось червоніти чи кліпати очима. Можна це називати партитурою, можна — сценарієм, від назви суть справи не міняється.

Він поліз у внутрішню кишеню піджака і поклав перед нами товстенну паку паперів, густо, без інтервалів засиджених друкарською машинкою. Просто дивно, як така пака вміщалася у внутрішній кишені.

— Ось, будь ласка, на вибір. З чого почнемо?

Ми приголомшено мовчали, але він питав для порядку, не чекаючи на нашу відповідь.

— Ну хоча б похорон. «Керівник установи мусить іти за домовиною покійного працівника в колі його рідних...». Так, так, тут стерлося, ага... «за десять—п'ятнадцять метрів від могили керівник виходить наперед і підставляє своє плече під домовину...» Ну, тут далі вже пішли деталі. А ось три варіанти траурної промови, в залежності від того, хто помер і за яких обставин помер. Мушу сказати, що працював я над ними, шліфував, доточував, загострював, переробляв дуже довго. Зате вийшли вони універсальними. Можна промовляти незалежно від того, чи помер оперний баритон, чи працівник райспоживспілки. До речі, промови ці пізніше можна використати в пресі, як некрологи. Але чи варто псувати вам і собі настрій похоронними мотивами? Як сказав поет, «помирать нам ранувато». Я вас краще ознайомлю з регламентом ювілейного бенкету. Значить так... «Керівник установи сидить на бенкеті ліворуч від ювіляра і першим піднімає тост». А ось, будь ласка, текст ювілейного тосту. Текст уніфікований так, що його можна промовляти будь на якому торжестві, аж до проводів працівника на пенсію. Причому, з тексту не видно, хто йде на пенсію, вахтер чи головний інженер.

— А сценарії іменин, хрестин у вас є? — запитали ми.

— Жартуєте? Ми з вами атеїсти, отже ні про які хрестини не може бути мови. А іменини у мене теж розписані, причому, є примітки, до кого з підлеглих керівник установи може ходити на іменини без риску втратити власний авторитет. Але ближче до діла. Ось сценарій профспілкових зборів. Будь ласка, звітна промова. В ці віконця в рядках досить вписати відповідні цифри і можна виступати де завгодно, хоч на зборах лісгоспу, хоч на зборах симфонічного оркестру. Ось графік промовців, ось регламент. Тут і промови готові, серед них є і критичні, вміру, звичайно, є й самокритичні.

— Стривайте,— зупинили ми його,— от у вас усе розписано раз і назавжди. То чи не простіше було б купити у вас цей рукопис і...

Він хитро глянув на нас.

— Е-е-е, нема дурних! А взагалі я пропонував його видавництвам, посібник хотів видати, монографію своєрідну. Не беруть консерватори нещасні. Ви не думайте, що раз у мене все розписано, то я сидітиму і марно хліб їстиму. Текучка, трапляється, і мене заїдає. Часом вгору глянути ніколи. Строчу доповідні різні, промови, доповіді...

— Наш начальник сам свої доповіді пише.

— Що? — він з жалем подивився на нас і почав ховати товстенну паперову паку у внутрішню кишеню.— І ця людина сподівається заробити авторитет?

— Він його має.

— Дешевий авторитет! Не солідно, не солідно. Але на мій вік солідних людей вистачить,— сказав він уже з порога.

...Коли він пішов, ми зітхнули не тільки з полегшенням. Ми подумали, що, на жаль, він не помиляється.

Микола БІЛКУН.

ТУРИСТСЬКИМИ СТЕЖКАМИ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Почекайте, десь канат заїло.

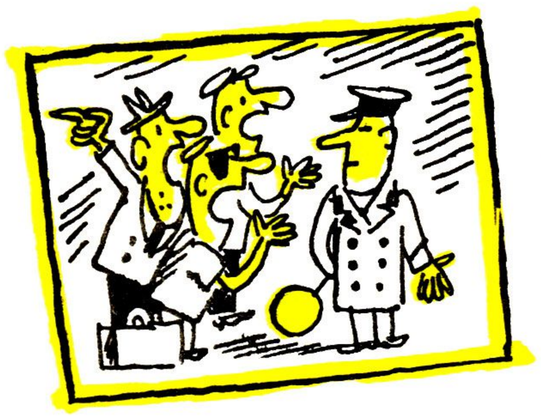

З олівцем по Джанкою

Джанкой — це ворота Криму. З настанням курортного сезону через ці ворота щодоби проходять десятки пасажирських поїздів. Отож, своє ознайомлення з Джанкоєм почнемо з вокзалу.

Коли ми зійшли з поїзда № 83 Київ—Сімферополь, то з'ясувалось, що запізнилися на поїзд Джанкой—Керч.

— Чому прибуття одного поїзда не узгоджено з відходом іншого? — насідали пасажири на начальника вокзалу В. М. Косиченка.

— Чому ж не узгоджено? Узгоджено, — відмахувався той. — Київський прибуває в шість тридцять три, а місцевий відходить у шість сорок три. Але поїзди часто вибиваються з графіка. От і сьогодні...

— Ми будемо скаржитися! — загрожував натовп.

— І правильно зробите! — підтримав їх начальник вокзалу.— Сам скаржусь. Ось уже три роки. А поїзди запізнюються, як і запізнювалися...

Довелось чекати аж шість годин наступного поїзда. А тим часом ми снували по перону у пошуках склянки. Сонце пекло неймовірно і, здавалося, посміхалося, дивлячись на автомати, наповнені газованою водою. Склянки були тільки у ресторані. Спрагу пасажири гамували там кримськими винами.

Можна було вгамувати її на автостанції, до якої рукою подати. Та туди пасажири не поспішали. Бо дорога між цими пунктами нагадувала звалище сміття, битого скла і гострого каміння.

* * *

Через місто тече річка. Невеличка. Свій початок вона бере на території ремонтно-механічного заводу. Річечка має свої притоки. Першу — від машинобудівного заводу, другу — від винзаводу, третю — від паровозного депо, четверту — від консервного заводу. Річечка в'ється попід хатками й п'янить своїми пахощами жителів міста. Впадає річка у два величезних озера. Перше утворилося на землях радгоспу Новоджанкойський, друге — колгоспу імені XXI з'їзду КПРС. Ця водна магістраль має свої особливості: якщо люди виходять на її береги, то несподівано чамріють.

— Річка ця аж ніяк не вписується в краєвид міста, — погоджується голова міськради В. В. Парамеєв.—Приступаємо до її осушення. Збудуємо колектор, і каламутно-смердючі води хлинуть прямо у Сиваш. Документація є, кошти є, будівельники теж є. Гадаю, до 1973 року від нашої штучної річки й сліду не залишиться.

— Немає у нас будівельної організації, якій би під силу було спорудити отой колектор, — вносять поправку в міськкомі партії. — Торік кошти, відпущені на нього, не освоїли. Це ж повторюється і цього року.

* * *

На прокатному пункті ми занотували такий діалог:

— Нам би мотоцикла!

— Беріть ковдру.

— А нам велосипеда.

— Беріть патефон. Можемо запропонувати виделки, тарілки, брезентові палатки.

— Та нам холодильника...

— Є виварки, гармошки, каструлі.

— Та нам телевізор...

— Є балалайки, патефон...

— Та нам...

— Та є ж...

І так без кінця-краю. Мабуть не випадково прокатний пункт прокочується й у фінансовому відношенні — план виконує на 20—30 процентів.

* * *

Джанкой навпіл перетинають колії залізничного вузла. В одній половині міста розташовані промислові підприємства, у другій — житлові квартали. Дістатися ж з житлової половини на промислову значно важче, ніж придбати у прокатному пункті необхідну річ. Час від часу по колії мчать поїзди: товарні і пасажирські. Шлагбаум не встигає підніматися й опускатися. Обабіч переїзду колони. Автомобілів, автобусів, підвід.

— Коли ж буде той шляхопровід? — цікавляться водії, запитують пасажири.

— У нас немає коштів,— це вже відповідають нам залізничники.

— Хай про це думає міськрада.

Одне слово, над переїздом залізничного вузла повис гордіїв вузол. Хто і коли його розв'яже — невідомо.

* * *

І знову про воду... За час біганини по місту ми припали пилюкою і вирішили помитися. Але нам не пощастило: у лазні закінчилася гаряча вода.

— Тихо і ще раз тихо, товариші! — заспокоював свою клієнтуру директор лазні Іван Іванович Родін.— Не бачите, як потріскалися стіни?

— А яке це має відношення до того, що нема гарячої води? — вдарив басом один з відвідувачів.

— До біди недалеко. Приводив експертів, то сказали: крий боже, кричати або голосно сміятися. Розвалитися може лазня. А всього ж шість років тому побудували... Щороку ремонтуємо і все одно на ладан дихає. Тепер, — директор тяжко-претяжко зітхнув, — щодо гарячої води. Не скоро вона буде. Тож тихесенько, не гупаючи ногами, не грюкаючи дверима, виходьте на вулицю і чимчикуйте, куди там кому належить.

Ми вибігли з передбанника на вулицю так, ніби нас ошпарили гарячою водою.

З олівцем подорожували, записували і малювали М. ПАЛЬЧИК та А. ВАСИЛЕНКО.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Громадяни, не ставайте в чергу, це кавуни бутафорські. Ми їх для спектаклю привезли.

Івана Петровича не було

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А то хто такий веселий?
— То масовик-затійник.

Коли обговорювався список кандидатів у члени фабкому, встав профгрупорг сантехнічного цеху Василь Голосій і каже:

— Вношу пропозицію не вводити Івана Петровича.

У залі спершу затихло, потім загаморилось, тоді пробився з гамору голос головуючого.

— З яких мотивів? — запитав він Голосія.

— Не виходить у нього.

— Що не виходить?

— Критична лінія не виходить...

— Дозвольте, товаришу Голосій, уточнити. Звіт Івана Петровича був чи не надміру критичним.

— Може, навіть надміру, — дедалі сміливішав Голосій. — Критикувати він критикував, а от звіту в Івана Петровича не вийшло.

— Це вже нове в профспілковій роботі, товаришу Голосій. Так би мовити, новітній досвід. Чи не пояснили б? Як ви, товариші, вважаєте? — звертається до конференції головуючий.

З місць загукали:

— Вірно!

— Поясни їм, Васю! Хай товариш із профспілкового райкому послухає...

Товариш з райкому тільки плечима знизав. А із зали підохочують Голосія:

— Крий, Вася! Пояснюй.

Голосій піджака на собі обсмикнув, чуба пригладив, бо чоловік він молодий, чуб у нього так і стовбурчиться, і почав:

— Нового я нічого не скажу, бо Іван Петрович і торік звіту не робив.

— Не філософствуй, Васю, — із зали гукають. — Пояснюй швидше, бо й так чотири години згаяли. Катай по суті...

— Ну, якщо по суті, то буде й по суті. Як виступав Іван Петрович? Давайте гуртом згадаємо. «Під керівництвом і на чолі нашого, довіреного мені, фабкому фабрика добилася перевиконання плану по валу. Якщо виразити ці наші видатні досягнення в процентах, то вони дорівнюватимуть сто і сімнадцять сотих. Це велика заслуга нашого фабкому. Якщо взяти, товариші, продукцію в номенклатурі і асортименті, то, завдяки неорганізованості окремих членів профспілки, ми не додали сантрестові чотири грілкодувні машини, сім церато-ткацьких агрегатів... Фабком застерігає і попереджає: якщо і надалі окремі члени профспілки допускатимуть... не забезпечуватимуть, то ми вживемо заходів, притягнемо до відповідальності...» Ну, далі ви знаєте.

Зал загув:

— А що тут пригадувати? Не торік же, а сьогодні доповідь Іван Петрович робив. Не забули!..

— І про торішнє не забули. Правда, торік ми на сімнадцять цілих перевиконали, а нині — тільки на сімнадцять сотих...

— Торік він і нахвалявся менше... Пообіцяв вжити заходів тільки до кур'єрші тьоті Клави.

— Чекай, чекай, а вахтера Митьку на злісного саботажника хіба не висвятив?

— А про Мартина забули, що термоси гне в котельному...

— Ото й усі. Більше торік нікого не критикував Іван Петрович у звіті, а цього року... Згадуй, Васю!

— Та що тут згадувати! — геть посміливішав Василь Голосій. — Тут і згадувати нічого. Знову тьоту Клаву начитувано, і Мартинові останнє попередження виголошено. А, крім них, ще й культмасовика з третього гуртожитку піддав гострій критиці Іван Петрович. І тьоті Дуні, комендантші гуртожитку перепало за те, що пускала дівчат на вечірні кіносеанси. Ми з Федором, товаришем моїм, та ви знаєте, на дошку пошани його висунули оце перед звітними, так ми з ним сидимо й радіємо: оце зараз Іван Петрович як розмахнеться та й по технічній раді вдарить, і головного інженера не обмине. А тоді й будівельників дістане, і експедицію, і всі наші виробничі, і побутові недоліки виверне. А вже наостанок фабкому торкнеться. Та, згрупувавши всі ті недоліки, у висновки заглибиться. Ждали-ждали ми з Федором, та й ви, мабуть, ждали...

— Ждали! Звичайно...

— Ну от, товариші, — вже зовсім відсторонив головуючого Василь Голосій, — і ви ждали, а нічого цього не було...

— Не було!

— Ото я й кажу, — далі веде Вася Голосій, — що по критичній лінії у Івана Петровича не виходить. Наче є вона, а, по суті, — нема...

— Нема!

— Вірно Василь каже: три роки нема...

— А раз так, товариші члени профспілки, коли не було справжньої ділової критики і принципової самокритики, то, виходить, і звіту не було.

— Не було!..

Головуючий підвівся, втер лоба носовичком:

— Які ж висновки, товаришу Голосій?

— Які ж висновки? Звіту не було, то, виходить, що Івана Петровича теж не було.

Тут і Іван Петрович в президії підвівся. Дивиться жалібно на Голосія, руками розводить і, наче сам до себе:

— Як то не було? Три роки довірений мені фабком здійснює керівництво...

— Отож пропоную, — мовби й не чує його Вася Голосій, — не довіряти більше фабкому Іванові Петровичу...

— Надійшла пропозиція... — взявся за головування представник райкому.

— Голосуйте!

— Хто за? Хто проти? Одноголосно! — доповів головуючий.

Іван Петрович не чекав кінця зборів. Зник, наче його й не було.

М. ІЩЕНКО.

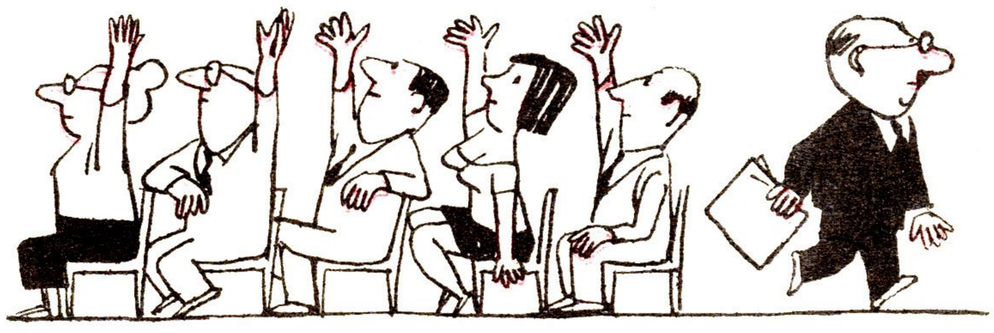

Фрашки

ЯНА КОХАНОВСЬКОГО

Ян Кохановський (1530—1584 рр.) вважається найбільшим поетом, якого народила польська земля до Адама Міцкевича. На особливу увагу заслуговують його лаконічні дотепні фрашки. Пропонуємо деякі з них увазі читача. На українську мову вони перекладені вперше.

НАБОЖНІЙ

Ти кажеш, мила, що ніколи не грішиш,
А чому ж часто так до сповіді спішиш?

НА П'ЯНОГО

З рогами Вакха не дарма малюють,
Бо ж п'яного і діти навіть чують.
Стоїть, хитається, здається, що ось-ось
Рогами так і штриконе когось.

ЕПІТАФІЯ СОБЕХУ

Усі, хто за життя тебе, Собéху, знав,
Казали, що ти добрі гроші мав.
Та лиш тепер про це ми правду взнали:
Не ти їх мав — тебе ті гроші мали.

ПРО КСЬОНДЗА

Ще звечора службу відправить ксьондза запросили,
А на ніч йому хтось підсунув дівицю красиву.
Була там розмова цікава і жвава, як видно,
Бо ксьондз не прийшов ні на утреню, ні на обідню.

ПРО КАПЕЛАНА

Королева захотіла богу помолитись,
Капелан же на той час пішов похмелитись.
У червоній рясі він прийшов пізнувато.
— Щось ви, — каже королева, — любите поспати!..
Капелан, зітхнувши тяжко, пробурчав на шпильку:
— Ох і сон! Я ж від учора не ліг і на хвильку.

ДО ГОСПОДАРЯ

Я радий гостювать, господарю мій милий,
Та стільки пить підряд уже не маю сили.
Коли ти кажеш «Пий!» — я чую в тості тому:
«Чи не пішов би ти скоріш додому!?».

ДО ВОЙТЕКА

Питаєш, чи не нудно сидіть в самотині?
Скажу: нудніш з тобою, Войтеку, мені.

НА ПРОПОВІДНИКА

Проповідника спитали: — Скажіть, отче милий,
Чом самі не живете, так як нас учили?
(А була служниця в нього). Каже: — Це ж робота,
І за проповідь в костелі маю я п'ять соток.
Та і тисячі не взяв би, я вас запевняю,
Коли б сам мав так робить, як вас научаю.

З польської переклав Юрій КРУГЛЯК.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— У вас, мамо, така спідниця, що мені аж соромно вийти з вами в місто.

Стружка

ГУМОРЕСКА

Директора радгоспу Якова Затичку викликали до тресту і вліпили догану. За ранні овочі, за молоко, за м'ясо, за відрив від мас. І — взагалі. Щоб не забував, на якому він світі. Одне слово, «зняли стружку».

До радгоспу Затичка повернувся злий, як чорт. Зібрав у себе керуючих відділками і давай з них теж «стружку знімати».

Найбільше дісталося Євгенові Тихому:

— Ви ні біса не робите! — гримав на нього директор. — Спите на ходу. Ледарюєте! А я за вас догани хапаю?!

Викричавшись, директор охолов трохи, а керуючі розбіглися по радгоспу роздавати запотиличники. До вечора в селі — гамір і метушня.

Євген Тихий здибав на вулиці бригадира Андрія Розсаду.

— Спиш на ходу! — накинувся. — Пика червона, як не репне! На тобі воду возити, орати можна! А в полі — я за тебе працювати буду?!

Розсада, хоч і не зрозумів, за що з нього «стружку знято», слухняно видерся на велосипеда і покотив за село. Їхав через баштан, заглянув у будку до сторожа. Так і є: спить!

— Спиш?!—гаркнув на сторожа так, що той аж підскочив.— Ледарюєш? Даром хліб їси? А баштан, думаєш, бригадир за тебе стерегти буде?

Вигнавши сторожа з будки, Розсада поїхав далі. А сторож Динька півдня виглядав хоч поганенького злодія, ходив по баштану, як неприкаяний, але так і не знайшовши на кому б зігнати злість, прискіпався до собаки:

— Ти ще тут під ногами плутаєшся! Робить тобі нічого? Баштан стережи! Я за тебе гавкать буду? — і огрів Сірка костуром.

Відвівши душу, Динька поліз у будку досипать.

«Стружці» кінець.

В. КОВАЛЬ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

До редакції було написано листа, а в ньому описано, як у колгоспі ім. Жданова Глибоцького району порушували фінансову дисципліну, а часом і зловживали.

Сільськогосподарський відділ Чернівецького обкому КП України листа перевірив і відповів, що факти ствердились. А якщо факти ствердились, то на винних наклали покарання. Голові колгоспу т. Гуштюку М. С. бюро Глибоцького райкому КП України оголосило сувору догану з занесенням до облікової картки. Агронома колгоспу т. Митранюка та бригадира т. Букотаря з роботи звільнено. З них стягнено вартість зіпсованої продукції.

А от зоотехніка колгоспу т. Пинзаря за зловживання службовим становищем виключено з членів КПРС і звільнено з роботи. Хоч ти і біля худоби ходиш, а свинства не роби!

Навколострунна канітель

Люблю, знаєте, музику. Ще змалку приносив жертви цьому високому мистецтву. Позрізаю, було, на бабиному городі геть усе гарбузиння на голосисті дудочки... Старенька як упіймає, то так уже висповідає співучою лозинкою, що на все село мої ораторії чути. А вже як з першої получки гітару собі купив, то від домашніх взагалі життя не стало.

Зрештою, наш завклуб залучив мій неорганізований талант до сільського струнного оркестру. Отут-то я вже й знайшов свою стихію. Ех і гримів же наш гурток на весь район, ех і дзвенів-переливався срібноголосами на обласних оглядах художньої самодіяльності! Дзвенів би й досі, якби не струни. А то й струни — вони хоч і сталеві, а рвуться. Вже ми їх і автогеном зварювали, вже й волосінь капронову замість них натягали, — нічого не виходить.

Спробували навіть якось зіграти на ніжних струнах серця начальника відділу «Укркультторгу» Л. М. Якуніної. Теж не вийшло.

— Чим же я вам зараджу, мої любі? — зітхнула Лідія Миколаївна. — Струни випускає одна на всю республіку Чернігівська фабрика музінструментів, а вона й третини попиту поки що не задовольняє.

Голос начальника главку «Головмузпром» Т. М. Туганова настроєний дещо мажорніше:

— Будуть вам і струни, дайте тільки строк, — бринить він приємним баритоном. — На Київському експериментальному заводі нестандартного обладнання ми замовили в цьому році аж три струноналивних верстати. І ми вам у майбутньому році дамо аж 400 тисяч акордів. Грайте собі на здоров'ячко.

Ну що ж, у майбутньому так у майбутньому. Ми народ терплячий. Ми розуміємо: струни наливати — то не з графина у склянку воду цідити. Бо струна, як відомо, повинна бути: а) тонкою, б) міцною, в) дзвінкою. Що ж до басових струн, то їх ще треба вправно запеленати в тонюсіньку мідну, а чи посріблену канитель. Отоді вже струна співатиме.

Все це ми розуміємо. Не доберемо лише одного: чому замість мідної навколострунної канителі так довго тягнеться канитель канцелярська? Уряд УРСР давно поставив завдання, щоб і музичних інструментів у нашій співучій республіці було вдосталь і струн до них... А гітар у нас поки що випускається на рік лише 100 тисяч штук. А про нову фабрику в Ужгороді, яка нібито спеціалізуватиметься лише на дзвінких щипкових інструментах, ведуться тільки глухі розмови.

— Недоврахували попиту, — бідкається т. Туганов. — От і щипають нас за щипкові...

Облишивши дощипувати т. Туганова, кинувся наш завклуб у магазин товарів для художньої самодіяльності, що в Києві на Печерську. Бо в нас же, крім оркестру — і танцювальний, і хоровий, і драматичний... Потрібні костюми, перуки та інший реквізит.

— Еге, — співчутливо прицмокнули язиком продавці, — Той реквізит у нас так швидко реалізується, що й оком не моргнеш. Бо ростуть нові будинки й палаци культури у наших селах і містах веселих. Ростуть і таланти молоді та завзяті — ростуть, як гриби після дощика. А в Міністерстві місцевої промисловості тієї грибної пори, на жаль, не помічають.

Сумно-сумно нам стало після марних блукань по столиці. Сиджу я оце зараз у порожньому клубі та й думку гадаю: чим би отой гемонський сум розігнати? Взяв би я бандуру та й заграв, що знав,— мо' полегшало б трохи на душі. Так і на бандурі всі струни давно вже к лихій годині полопались... Хіба піти на бабусин город та, як колись, нарізати гарбузових свистеликів?

Владислав БОЙКО.

У мене гостює естонський сатиричний журнал «ПІККЕР» («Громовержець»)

PIKKER

Порушення рівноваги.

Автопортрет.

— Та це не ми вікно розбили. Ми й у ворота не попадаємо...

Без слів.

Знову диспетчер переплутав адресу.

НОВАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ТЕРМІНОВО ПОТРІБНИЙ ФЮРЕР!

Чого б ви, думали, якнайбільше потребує зараз населення боннської держави? Про що мріють тепер геть усі — старе й мале — у Західній Німеччині? Не знаєте? А от присяжний боннський публіцист Геста фон Юкскюль знає. Він твердить, що досконало розібрався у душі сучасного західнонімецького Міхеля, докопався до самого її дна і побачив там фюрера, нового фюрера. Власне, не самого фюрера, а мрію Міхелеву про нового, свіженького фюрера. З вусиками, чи без вусиків, — але неодмінно фюрера, «сильну особу», як її називає проникливий публіцист. Щодо самого пана фон Юкскюля, то йому, напевне, більше до вподоби фюрер з вусиками, бо такий нагадував би йому вельми улюбленого ним Гітлера, на вихваляння якого отой Юкскюль витратив свого часу чимало чорнила...

Фон Юкскюль навіть пояснює, яким має бути такий фюрер. Насамперед, він повинен повернути Німеччині (читай — боннському рейхові) все, що належало до гітлерівського рейху; далі він повинен «поставити на своє місце» деяких сусідів на сході, а також і на заході; і, нарешті, новий фюрер повинен повести німецького Міхеля за собою до «величі і слави»...

Геста фон Юкскюль не приховує, що новий фюрер знайде в боннській державі й дещо вже готовеньке. Ну, скажімо, нову націстську партію, бундесвер на чолі з гітлерівськими генералами, і, звичайно, проповідників на зразок самого фон Юкскюля, вихованих самим Геббельсом. Отже, поле діяльності для нового фюрера — найвдячніше!

Ну, а як сам Міхель? Що він каже з такої оказії? А нічого! Він би, може, й крикнув, що набрався вже лиха з одним фюрером, що йому непотрібні ніякі нові фюрери — ні з вусиками, ні без вусиків. Але Міхелю в боннській державі так щільно затулили рота, що він лише очима блимає і мовчить...

ЇХНЬОГО ПОЛКУ ПРИБУЛО!

Американські генерали аж три дні радилися з цілим консиліумом відомих психологів і психіатрів. На тій нараді йшлося про те, як зменшити в Сполучених Штатах офіційно зареєстровану кількість недоумкуватих. Ішлося не про все населення Сполучених Штатів, а тільки про американців призовного віку. І сталося диво: відразу ж після наради, число психічно хворих молодих американців зменшилося майже вдвічі. А ще дивніше те, що нікого й не лікували. Просто генерали напосілися на психіатрів, і ті погодилися, що багато з тих, кого вони досі твердо вважали за недоумкуватих, не такі вже й недоумкуваті, щоб не стати солдатами.

Що ж до генералів, то вони, наприклад, вважають, що з цих — колишніх недоумкуватих — вийдуть зовсім непогані вояки, навіть кращі, ніж з цілком нормальних американців. А один з генералів, Джеймс Скотт, так той твердить, що чим менше у солдата розуму, тим слухняніше він виконуватиме накази командирів.

Що ж, американському генералові видніше. Він знає, які солдати потрібні, щоб виконувати його накази.

ЦЕРКВА І САТАНА

Майже дві тисячі років церква силкувалася скрутити в'язи сатані. Але тепер у їх відносинах з'явилися нові тенденції — в Сполучених Штатах церква не проти того, щоб помиритися з сатаною, зробити його, так би мовити, своїм союзником. Одна секта в Сан-Франціско відкрила вже «сатанинську церкву». Священики і священиці цієї секти припасовують собі до голови роги. Словом, і церква як церква, і чорти як чорти.

ПОЛІТЕХНІЗАЦІЯ

У в'язницях Федеративної Республіки Німеччини проводиться політехнізація навчання. У місті Фрейбурзі, наприклад, обладнали в тюрмі друкарню, і в'язні опановують поліграфію. Тюремне начальство теж втяглося в навчальний процес і почало друкувати та продавати всім бажаючим по цілком приступній ціні так звані «права для шоферів». Друкували там також фальшиві залізничні квитки та інші потрібні людям речі.

Всі були задоволені. І якби не поліція, якій тільки після тривалих розшуків удалося наскочити на підпільну фабрику фальшивок, корисна для всіх політехнізація тривала б і досі.

А ЩЕ Й КАЖУТЬ, ЩО ВІРЯТЬ!..

Мак-Дурбону, військовому священику при американській морській піхоті у Південному В'єтнамі, не пощастило: тричі благословляв він зброю своїх батальйонів, і тричі ця зброя потрапляла в руки партизанів. Це викликало підозру командування. За наказом головного штабу американських військ у В'єтнамі, комісія священиків повинна була перевірити, які саме молитви читав Мак-Дурбон, благословляючи зброю.

А того, бач, і не подумають, що, значить, бог сам знає, що треба робити. А ще ж кажуть, що в бога та його велемудрість вірять.

ДО ПИТАННЯ ПРО ДЕМОКРАТІЮ

Десять років тому в складі конгресу Сполучених Штатів було 119 банкірів, зараз їх 184. До них треба додати ще 314 представників промислового бізнесу. Отже на долю представників інших верств населення залишається лише 30 місць.

В своїй книжці «Еліта влади» відомий журналіст Уейт Міллс пише, що в 2000 році від «інших» не залишиться жодного.

І справді, чого їм плутатися під ногами в банкірів?

Милослав ШВАНДРЛІК

ЗА ЩАСТЯМ

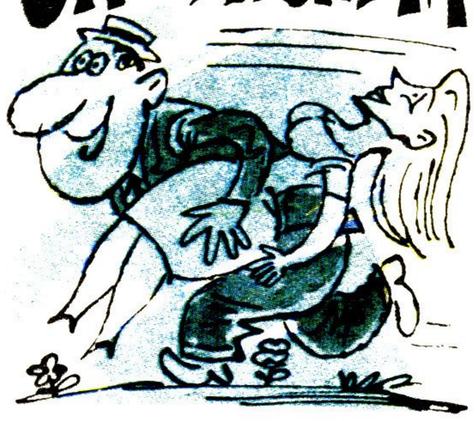

Начальник пошти Якубек повертався додому з поганим настроєм. Він уявляв, як похнюплена жінка поставить перед ним свіжий помідорний суп і, як завжди, скаже:

— Живемо у цьому Вржалові, як засланці. Якби ти старався на роботі, то міг би вже давно працювати у Празі. Чи хочеш, щоб я у цій дірі померла від нудьги?

Якубек зайшов до кімнати і побачив на столі записку:

«Дорогий чоловіче!

Я вихована для іншого, кращого життя, і тому виїхала з паном Крабцем до Праги. Ти ніколи не розумів моєї туги за життям у великому місті. Пробач мені, що не змогла бути вірною дружиною.

Твоя Гелена».

— Це вже кінець,— подумав Якубек.— Чого варте моє життя без Гелени?

Взяв мотузок, на якому Гелена вішала білизну, сів на моторолер і поїхав до лісу. Зупинився під великою сосною, закинув мотузок на гілку, потім зробив петлю і засунув у неї голову.

— Що ви робите? — раптом почув Якубек біля себе перелякий голос. Це був лісничий.

— Хіба не бачите,— сказав з сумом Якубек, зрозумівши, що трагедія не буде доведена до кінця.

Лісничий розв'язав шнур і повів Якубека до свого будинку, який стояв у лісі.

— Привів тобі гостя,— сказав лісничий своїй дружині.— Дай йому чаю і не забудь про ром, а я піду перевірю капкани.

— Звідки ви? — запитала дружина лісничого, коли за її чоловіком зачинилися двері.

— Із Вржалова,— відповів Якубек.

— Із Вржалова?! — перепитала жінка.— А там кіно є?

— Так, є.

— І любительський театр?

— Звичайно.

— Ох, дорогий пане,— прошепотіла дружина лісничого,— щасливий ви чоловік! Та ви, мабуть, не цінуєте свого міста. А я, коли чоловік мій у лісі, тільки уявляю, що живу у такому гарному, культурному місті, як Вржалов. Уявляю, що ходжу в кіно, граю в любительському театрі. Вржалов— це мрія мого життя!

Коли лісничий повернувся, то знайшов на столі записку:

«Дорогий чоловіче!

Я вихована для іншого, кращого життя і тому виїхала з паном Якубеком до Вржалова. Ти ніколи не розумів моєї туги за культурою. Пробач мені, що не змогла бути вірною дружиною.

Твоя Марія».

Переклад з чеської
Р. ДАНИЛЮК.

Хмарки

У декана інституту всі роки
Двері хати, знай, штурмують земляки.
— Харитоновичу, любий! Як-не-як,
Не чужі ми з вами люди, ви ж — земляк!
То вже якось там влаштуйте це дитя, —
Пам'ятатимем, їй-право, все життя!..
...А «дитя» оте екзамени здає,
Виявляючи лиш неуцтво своє...
Щò, декане, ви задумалися так?
Розумію, співчуваю: ви ж — земляк!
Тільки щó ви, справді, вдієте, коли
Земляки потрібних балів не дали...
І на конкурсі горить оте «дитя»
(Лінувалось же, не вчилось до пуття).
Але батечко декану доріка —
Наплював, мовляв, на просьбу земляка!
Одцурався, бач! Зазнався! Запанів!
На порозі інституту зупинив!
І сидить в декана дядечко з «дитям»,
Він не хоче примиритись з вороттям,
Він нервує, аж пристукує нога,
Вже не просить, не благає, — вимага:
— Як його не влаштували в інститут,
То влаштовуйте на службу десь отут!
— Та куди ж його влаштую?! Чом це я?
— Куди хочете! Це справа не моя:
Не зуміли ви пропхнути, далебі,
То тепер
ламайте голову собі!

Валентин ЛАГОДА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Г. І. Єрж працював мостовим майстром 14-ї дистанції колії Південної залізниці. Ось цей майстер і взявся було споруджувати міст для бурякопункту на ст. Балки. Але, як кажуть, взявся за міст, а показав хвіст — поцупив собі чимало чужих грошей.

Сигнал про це надійшов до редакції «Перця».

Заступник голови Харківського обласного комітету народного контролю т. Совцов повідомив, що факти підтвердились. Єржа Г. І. з посади мостового майстра знято. Справу про його зловживання передано слідчим органам.

Мал. К. ЗАРУБИ

Неонацістська партія (НДП), очолювана Адольфом фон Тадденом, з шкіри лізе, аби у ФРН відновити фашизм. (З газет).

— До нашої мети — рукою подати!

Відомо: риба — істота невибаглива. Тільки того й хоче — почувати себе, як риба у воді. І води вона не вимагає якоїсь особливої, дистильованої там чи важкої. Вона згодна й на звичайну, аби була не забрудненою.

Про ці свої скромні вимоги кожна рибина могла б заявити у повний голос, якби вміла говорити. Але риба говорити не вміє. І коли вам хтось розповість, ніби якась рибка, бодай і золота, заговорила людським голосом, — знайте: то з казки. В житті такого не буває. У житті риби, попавши в загиджену воду, перевертаються пузом догори, і гинуть. Мовчки.

І ще у риб є одна прикра вада: вони не вміють чхати.

А от люди, як відомо, чхати вміють. І це подекуди рибам боком... чи то пак... зябрами вилазить.

На практиці воно відбувається у такий спосіб.

Є в Теребовлянському районі село Струсів. У самому центрі його розташовано відгодівельний пункт, що майже з усіх боків омивається річкою Серет. На пункті багато худоби. І в силу чисто біологічних обставин тут скупчується велика кількість гною і сечі, яку в силу вже зовсім інших обставин звідси не вивозять. Гноївка, відчутно даючи знати про себе мешканцям навколишніх будинків, акуратно тече в Серет. А вже там, риби, наковтавшись її, перевертаються пузом догори...

При чім же тут чхання, питаєте? Ось при чім.

З приводу антисанітарії на пункті не раз уже попереджали голову колгоспу «Паризька комуна» Я. Ф. Ногаса, не раз акти складали, не раз штрафували його. А Ярослав Флоріанович каже:

— Чхати я на теє діло хотів...

І слід віддати належне: слово в нього з ділом не розходиться. Чхає. Регулярно.

Коли в січні Ногаса вп'яте оштрафували, він, як завжди, охоче акта підписав та ще й слізне зобов'язання склав: «З усіх недоліків нами вивезено із сечозбірників тільки гноївку... Зобов'язуюсь до кінця січня 1968 року забрати звідти худобу і більше її там не тримати».

Санінспектори, не прискіпуючись до стилю викладу, повірили. А Ногас слова не додержав. Знову люб'язно акта чергового підписав, знову черговий штраф в двадцять карбованців сплатив (то для санінспекції — максимальний) і знову гноївку в Серет спустив.

І чхав собі на здоров'ячко.

Та зате чханням своїм довів: його дрібненькими штрафами не проймеш. Неефективний, виявляється, спосіб, щоб таку специфічну нежить вилікувати. Як той казав, «не берьоть».

Та ж є, згадали, й інші засоби. Має право, скажімо, санепідстанція просто закривати підприємства, які забруднюють водоймища. Та, виходить, і те не просто.

У м. Бучачі діє забійний майданчик райзаготконтори, який, на відміну від Струсівського відгодівельного пункту, забруднює не Серет, а Стрипу.

Іще влітку минулого року районний санітарний лікар той майданчик закрив. Але згодом відкрив: кооператори упросили, пообіцявши щось придумати з очисними спорудами. Та нічого не придумали. І в квітні цього року лікар знову майданчик прикрив.

Ось тоді начальник управління заготівель Тернопільської облспоживспілки тов. Сорока схопився і написав у санепідстанцію листа. Такого страшного, що аж мурашки по спині лізуть, коли його читаєш. Мовляв, через закриття майданчика забій худоби тепер проводитиметься на дому у власників, а це може призвести знаєте до чого! Отож вважайте!

Товариш Сорока, щоправда, потішає лікарів: через рік тут має бути збудований новий скотозабійний пункт і тоді — повний гаразд. А що цілий рік ще забруднюватиметься Стрипа, яка зусиллями забійного майданчика, а також плодоконсервного заводу тієї ж облспоживспілки перетворилася в районі Бучача у брудну стічну канаву, — то на це відповідальному клопотальникові, як вже тут повелося,— ап-чхи!

Поки що лікарі тримаються, не відкривають майданчика. Та чи надовго? Досвід показує, що довго витримувати тиск подібних листів і телефонних дзвінків удається далеко не завжди.

Мудрі люди радять: ліпше не давати дозволу на відкриття підприємства без відповідних очисних споруд, ніж потім закривати. Це факт. Який, до речі, наочно показує, що найлегше в житті — давати ближньому поради. Виконувати ж ці поради важче.

Будується в самому Тернополі великий бавовняний комбінат. Санепідстанція, державна водна інспекція б'ють на сполох: будівництво очисних споруд дуже відстає! З відпущених на те діло в минулому році 840 тисяч карбованців освоєно лише 549 тисяч!

Не краще посуваються справи і в цьому році! Неготовність очисних споруд ставить під загрозу пуск другої черги підприємства!!!

Керівники ж комбінату, слухаючи ці погрози про загрозу, дружно чхають. Дозволите, мовляв, нікуди не дінетесь, а не дозволите, то нам начхати, пустимо без вашого дозволу. Не такі підприємства самовільно в експлуатацію вводили!

Мають рацію. Бо хто ж це насміліться кошти заморожувати, затримувати введення в дію такого великого підприємства?! Це ж не те, що якийсь там ресторан і магазин у Зборові. Не дуже, здавалося, крупні об'єкти, їх відкриття легше затримати, а от захотів голова райспоживспілки А. Д. Фельдман і без дозволу водної інспекції ввів їх в експлуатацію.

— Це пряме порушення закону, ми акт складемо! — сказали кооператору працівники інспекції.

А Арон Давидович з привабливою відвертістю розтлумачив:

— Чхати я хотів на ваш закон і на ваші акти!

І щоб не сумнівалися, чхнув. Три рази.

І продовжує успішно вносити посильний вклад у забруднення багатостраждальної Стрипи.

То ж невже, справді, на Тернопіллі так і не можна знайти дійових засобів для боротьби з цією злісною нежиттю?! Чей же борються он скільки організацій: і санепідстанція, і водна інспекція, і рибна інспекція, і управління по охороні природи.

— Можливо, — зауважив я,— краще зосередити цю справу в руках однієї організації. Та надати їй такі права, щоб могла замість десять разів міряти — один раз одрізати, тобто замість десять разів штрафувати— один раз з відповідальної посади зняти.

— То, либонь, добре було б, — погоджуються інспектори. — А ще ми мріємо, аби в цю боротьбу активніше включилися органи прокуратури й суду.

А чого тут, власне, мріяти, подумав я, коли в Кримінальному кодексі УРСР для таких злісних чхунів спеціальну статтю передбачили.

Отож почимчикував в обласний суд та й поцікавився:

— Чи в цьому році когось з губителів природи притягнули до кримінальної відповідальності?

— Ні,— кажуть.

— А в минулому?

— І в минулому не притягали...

— А в позаминулому?

— І в позаминулому щось не пригадуємо...

То, може, тому на Тернопільщині так масово й дружно чхають...

Прочитають ці рядки Ногас, Фельдман та їх товариші по чханню і, мабуть, обуряться:

— Завіщо ж нас до криміналу тягти?! Ми ж не якісь там браконьєри, а поважані керівники!

Так отож: біда риб у тому, що не вміють вони говорити. І чхати теж не вміють. А якби вміли, то навіть не дуже балакучий коропчик сказав би:

— Мені, пробачте, начхати на те, хто саме мене нищить: чи браконьєр з вибухівкою, чи той браконьєр, що очисних споруд не будує.

І мав би той небалакучий коропчик велику рацію...

Є. КРУКОВЕЦЬ.
спец. кор. Перця.

Тернопільська область.

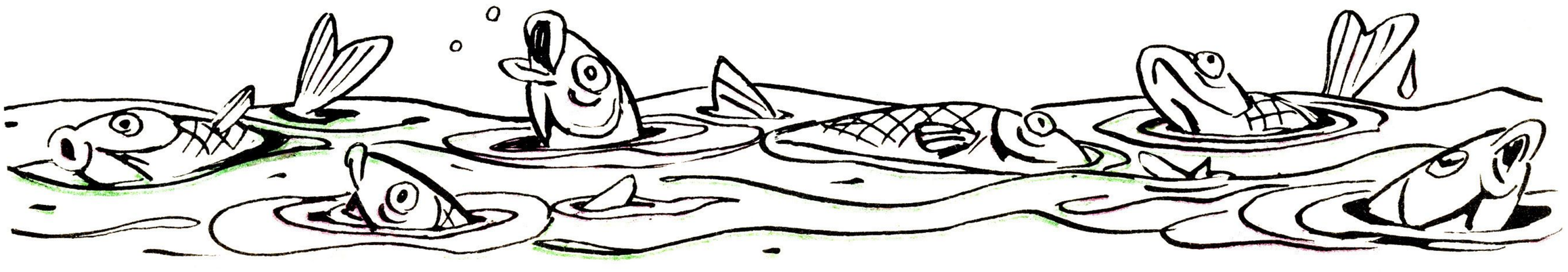

Перчини

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Ти чому з уроку втік?
Ну кажи, Матвійку.
— Це тому, що не хотів
Я одержать двійку.

ЕНЕРГІЙНІ ЧЕРГОВІ

Папірці, мов горобці,
Під стелю літають —
Це чергові молодці
Свій клас прибирають.

ДОПОМІГ

— А де знаходиться Казбек?
Пита сестричка брата.
І той повчально відповів:
— Шукай в кишені в тата.

Сергій ГАЛЬЧАК.

РОЗМОВА З СИНОМ

— Чого це директор тебе викликав?
— Та це за Івана мене він гукав...
— Побив ти Івана? Дивися мені!..
— Не бив я, татусю, нікого, ні-ні...
— До чого ж Іван тут? Кажи, не тягни,
— Об зуби мої розірвав він штани...

Грицько БОЙКО.

КЛИЧ БАРМАЛЄЯ!

Мама розповідає вже третю казку. Про Сон-Сонище, який ходить увечері попід хатами і геть усім змазує медом очі: і діткам, і курчаткам, і ягняткам, і поросяткам... Змаже — і вони враз засипають. А Віті не спиться. Він зорить на стелю та на килимок біля ліжка.

— Спи, синочку, спи, — просить мама. — Мені ж рано на роботу...

Вітя заплющує очі. Та Сон-Сонище й не думає підходити до нього мазати медом очі, і вони самі розплющуються.

— Ось покличу Бармалєя! — вже сердиться мама.

Вітя хутенько знову заплющує очі. Та невдовзі обережно розплющує оченята. Мама куняє, не може втримати обважнілої голови. Йому стає жаль мами.

І тоді Вітя зважується.

— Мамо, — каже він тремтячим голосом, — клич уже Бармалєя, хай настрахає мене... Бо інакше — ну ніяк не засну.

Віктор КАВА.

СКАЖИ МАМІ

У віконце впурхнула синиця
І сказала:
— От спасибі, Грицю,
Що розбив учора шибку ти,
Бо куди б мені було втекти,
Від ворони чорної, лихої,
Котра щойно гналася за мною!
А Грицько сказав синиці тій:
— Ти скажи це матері моїй...

Василь ЗАЄЦЬ.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

У Звенигородці на Черкащині вперше застосовано на практиці й рекомендовано для широкого використання ОПУП-1 — універсальний засіб боротьби з шкідниками. Почалося з того, що жителька Звенигородки громадянка П-ко придбала новий бавовняний костюм. Вже за годину після її появи в костюмі птахи покинули гнізда, а кіз з великими труднощами вдалося приборкати за допомогою налигача.

Тоді й виникла у гр-ки П-ко думка використати обнову для захисту нового врожаю. Цінна ініціатива знайшла широкий відгук. За якихось два дні всю партію щойно одержаних костюмів — 700 штук на суму понад сім тисяч карбованців — придбали по безготівковому розрахунку колгоспи й радгоспи області. Тепер неозорі черкаські лани надійно.охороняє ОПУП-1.

ОПУП-1, що означає «Опудало універсальне, автор — А. І. Перчі», виправдав себе. Зараз Роменська швейна фабрика Сумської області, де й працює начальником відділу технічного контролю хрещена мати ОПУПа Антоніна Іванівна Перчі, одержує безліч заявок на ефективну новинку.

Вміщуючи на нашій Дошці фото Антоніни Іванівни, висловлюємо їй подяку за чудові костюми для опудал!

Борис СИГАЛ.

ЛІКАР І АНКЕТА

А склалося отак усе, що раптом
Став Дятел лісовим, сказати б, ескулапом.
Лікує ж бо, мовляв, у лісі він дерева,
Як точить їх черва, то хай вже водночас
Лікує усіх нас,
Усе живе
Поспільство лісове —
Од комашні — до Лева...
От, в перший день прийому, під кінець,
Пришкандибав до Дятла Горобець —
Ледь-ледь живий: якась нечиста сила
Йому, бідаці, ногу потрощила...
Анкету Дятел взяв; став Горобця питати,
Коли родився, де, як звати-величати.
Питання сипляться, як град.
Горобчик сам собі уже не рад:
Од болю мліє аж. А Дятел, знай, — своє:
Чи батько ще живий, чи мати є,
Чим хворіли, коли, де, як, чому...
Потрібно знати все йому.
Горобчик пропищав: — Ой, відверни біду!
Скоріш допоможи, бо, чую, — пропаду!
А Дятел відповів резонно: — Знай одне ти:
Інструкція велить все починать з анкети...

Гай, гай! Покіль про все отак питали,
Та покіль ту анкету заповняли,
Цвірінькнув Горобець: «Жив, жив!..»
Та й на очах у Дятла дух спустив.

Потрібні, може, і анкети ці,
Але ж
При цьому хочу я сказати,
Що лікареві — все ж
Потрібно лікувати.
Тим паче, люди — то ж не горобці!

Переклад з російської
Д. МОЛЯКЕВИЧА.

Страшне перо не в гусака

«До виконкому сільської Ради ОЛЕКСЕНКА Данила Костянтиновича

ЗАЯВА

Прошу підняти клопотання перед правлінням колгоспу щоб дали мені льогку роботу по состоянію здоров'я наприклад сторожем або коло контори, щоб я мог розплачуваться з господарством, а також щоб я мог перестроїти верх хати і укритися а також дали кирпича на переробку печі».

Надіслав В. ПЛЮЩ.

м. Борзна,
Чернігівської області.

* * *

«Дітей, які не мають змоги ходити до школи в нашому селі, потрібно послати подальше».

(З виступу на сесії сільради).

Надіслав В. В. КОМАРНИЦЬКИЙ.

с. Буковинка
Турківського району
Львівської області.

* * *

«Товариші відпочиваючі! Товари в купальних костюмах не відпускаються».

(З об'яви на кіоску в Ялті).

Надіслав В. КОМОВ.

* * *

«Кожний комбайнер знає наскрізь, чим дихає його комбайн, та в думці його здефектував, тобто знає, які запчастини треба підготувати для наступного ремонту».
(З листів).

Записав В. ЧУХЛІБ.

м. Добропілля
Донецької області.

* * *

«Наказ № 73 по Глухівському комбінату битового обслуговування; шофер Голозуб автомашину 163 № 61—63 на протязі п'яти годин ганяв невідомо де і пригнав у село Суходол на виборну дільницю в нетрезвому стані».

Надіслав І. ТРЕГУБОВ.

м. Глухів
Сумської області.

* * *

«До відома замовників.
Наша майстерня приймає замовлення на пошиття дитячого взуття з шкіри батьків».
(З оголошення).

Надіслав В. ЧЕРНЯВСЬКИЙ.

с. Садове
Запорізької області.

* * *

«Прошу зняти з мене теля, яке було повішене на мене конторою».
(Із заяви).

«Прошу правління колгоспу добавити мені оплату за знесену сотню яєць. Прошу учитать мій труд».
(Із заяви).

Надіслав А. ТЕРЧЕНКО.

Хорол
Полтавської області.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЗАГУБЛЕНА ГОЛКА

Мати послала свого п'ятирічного хлопця до сусідки, щоб позичити голку. Коли хлопець повернувся, питає:

— Ну що, приніс?

— Ні.

— Чому, не позичили?

— Та позичили...

— А де ж голка, може, ти загубив?

— Ні. Я не загубив, то тьотя Фросина дала мені загублену голку.

Повідомив В. В. КОМАРНИЦЬКИЙ

У ЧІМ РІЧ!

— Мамо, чому це дядько Грицько, як ідуть у перукарню, то підстригаються 15 хвилин, а наш татко, як піде у перукарню, то сидить там 15 днів?..

Повідомив М. І. ЗАМЯТІН
з с. Квітки Корсунь-Шевченківського району Черкаської області.

ОБРАЖЕНА

На базарі літня жінка озвалась до спекулянтки:

— Кумонько! Чи це ви? Ще й досі працюєте? А вже ж посивіли.

— Я, кумонько, я. Де ж це є правда така: все життя у торгівлі, а пенсії не дають!

Повідомив І. К. БОРИСЮК
з ст. Вишнівець Збаразького району Тернопільської області.

НЕВЖЕ ПОМОЛОДШАЛА!

Йшли два солдати вулицею та й зайшли в хату води напитися. А на печі лежала бабуся. Один із солдатів, не роздивляючись, запитав:

— Дівчино на печі, чи можна води напитися?

Бабуся ніяково відповіла:

— Можна.

Коли солдати пішли, вона довго дивилась у дзеркало і думала: «Невже помолодшала?»

Повідомив О. КУРОВСЬКИЙ
з с. Малехова Нестерівського району Львівської області.

НЕХАЙ ТЕБЕ ЧОРТИ ЛИЖУТЬ...

Було це в ті часи, коли церква усім верховодила. Парафіяни, йдучи до церкви, повинні були приносити дань на «алтар божий». Несла в церкву одна бідна жінка мед в глечику. А сама аж слину ковтає, бо коли вона той мед куштувала?

«Дай, — думає жінка, — попробую трішки меду, поки до церкви донесу». Та й лизнула його язиком. Сподобалось їй, знову лизнула медку.

Аж ось і поріг церкви.

— Ще, — каже жінка, — разочок лизну, а там — хай тебе вже чорти лижуть...

Повідомив С. Л. ДУДКЕВИЧ
з с. Мазурівки Тульчинського району Вінницької області.

ЩО ШУКАЄШ!

Підходить чоловік до хлопчика, який щось шукає, і питає:

— Що ти шукаєш?

— Карбованець.

— Ти загубив?

— Та ні, карбованець мені потрібен.

Повідомив М. ПИСКУН
з с. Мотовилівки Любарського району Житомирської області.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Зніміть, будь ласка, капелюх, а то мені нічого не видно.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК.

Перець

Адреса редакції:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.
Для телеграм: Київ, Перець.
Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Журнал «Перець» № 14 (792)
(на украинском языке).

Підписано до друку
8. VII.1968 р.

Ціна 24 коп. на місяць.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Папір 70×108⅛=1 пап. арк.
2 друк. арк.

БФ 09288. Зам. 03429.
Тираж 1 561 000.

Видавництво і комбінат друку
«Радянська Україна». Київ,
Брест-Литовський проспект, 94.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Майстер по ремонту годинників Сквирського побуткомбінату Геращенко В. І. несумлінно ставився до своєї роботи, халтурно ремонтував годинники. Про це писалося у листі, що надійшов до редакції.

Начальник Київського обласного управління побутового обслуговування т. Попович повідомив, що при перевірці факти ствердились. Геращенка з роботи знято.

★ З колгоспу імені 1 Травня (Житомирська область) до редакції надійшов сигнал про недоліки в роботі правління колгоспу по добору та вихованню кадрів.

Бюро Коростишівського РК КП України розглянуло це питання і прийняло відповідне рішення. За занедбаність роботи по вихованню керівних кадрів голові колгоспу Дудинському В. І. оголошено догану. Агронома Рибачука та бригадира Друкаренка з роботи знято.

★ У листі до редакції йшлося про те, що у рибколгоспі ім. Орджонікідзе (Кременчуцький район) порушують правила і виловлюють заборонені для вилову цінні породи риби (лящ, судак, короп), а потім на Келебердянському приймальному пункті роблять фіктивну пересортницю.

Голова Полтавського обласного комітету народного контролю т. Горбоконь повідомив редакцію, що при перевірці на місці факти, наведені в листі, ствердились.

Рішенням обласного комітету народного контролю на головного рибовода Полтавського виробничого рибкомбінату Оленця накладено суворе адміністративне стягнення; для відшкодування завданих державі збитків на голову рибколгоспу Карпенка зроблено грошове нарахування у розмірі місячного окладу.

Приймальника Келебердянського приймального пункту Дегтяря з роботи знято.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Запрошуємо тебе до новорічного столу.

Не дивуйся: у нас саме починається новий рік — другий рік ремонту їдальні спирто-консервного комбінату.

Торік нас запевняли, що ремонт буде завершено до травня. Тепер ніхто нікого ні в чому вже не запевняє, бо і так видно, що ремонту кінця-краю не буде.

А, може, і буде, коли ще і ти, Перче, до цього діла підпряжешся?

Ждемо тебе з нетерпінням у нашій їдальні, бо самі вже геть усі жданки поїли.

РОБІТНИКИ СПИРТО-КОНСЕРВНОГО КОМБІНАТУ (10 підписів).

с. Зурно
Березнівського району
Ровенської області.

Серед древностей стародавнього Кам'янця-Подільського увагу майбутніх туристів привернуть руїни фундаменту і стін якоїсь незавершеної споруди.

— Ні, — скаже туристам майбутній екскурсовод. — Це не руїни турецької фортеці і не решткки античного храму. Це — «довгобуд-недобуд». Так наприкінці 60-х років XX століття у нас звалися початі і незакінчені будови. Один такий «довгобуд-недобуд» зберігся до наших часів. Історичні документи свідчать, що це мав бути спортивний зал місцевої середньої школи № 3. Багато поколінь учнів закінчило ту школу, але жодне з них не займалося фізкультурою у цьому залі. Перші покоління 60-х років ще знали, що водить їх за носа і не закінчує будувати спортзалу начальник рембудуправління дядя Ліханов Михайло Федосійович. А наступні забули вже й прізвище того начальника і назву контори, яку він очолював. На спогад про його діяльність залишилися руїни «довгобуду-недобуду», які, відверто кажучи, аж ніяк не прикрашають древностей стародавнього Кам'янця-Подільського...

В. КОСАКІВСЬКИЙ,
робітник автоагрегатного заводу.

Якби в тебе запитали, яка людина найпопулярніша в Дніпропетровську, ти б, певно, замислився. Почав би перебирати в пам'яті імена знаменитих сталеварів, відомих артистів, лікарів, спортсменів. І можемо закластися, ти не згадав би про симпатичну дівчину, яку щодня з ранку до вечора атакує натовп людей з авторучками.

Люди вимолюють не автограф. Люди благають заправити кулькові ручки в єдиного майстра єдиної на місто майстерні з цього виду послуг.

Отже, Перче, якщо під час подорожі по Дніпропетровську в тебе виникне потреба зарядити кулькову ручку, не радимо до тієї майстерні і потикатися. В черзі загубиш багато часу. Краще заглянь до відділу побуту міськвиконкому і позич ручку у завідуючого відділом т. Юртаєва.

Т. ГУРКОВЕЦЬ,
Ж. ВАЩЕНКО,
К. ДЕРКАЧ та інші.

Якщо у тебе є можливість, перевір, будь ласка, чи часом не пропали безвісти будівельники, керовані Петром Івановичем Мацьком — начальником Ніжинського БМУ № 3 — і Михайлом Олександровичем Тройченком — старшим виконробом цього ж БМУ. Справа в тому, що ці товариші ще на початку минулого року розпочали у нашому радгоспі будівництво ремонтної майстерні, а потім їх наче вітром підхопило і понесло невідомо куди.

Якщо, Перче, тобі вдасться натрапити на слід будівельників, то спитай у них, чи не забули вони, що за договором нашу майстерню треба було здати в експлуатацію ще в грудні 1967 року.

Чи, може, їх занесло в такі космічні далі, де земний календар втрачає свою чинність?

Я. МАРТИНЕНКО,
голова групи народного контролю.

Радгосп «Рудьківський»
Бобровицького району
Чернігівської області.

Індекс 74393

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

ВСЕСВІТ В ЙОГО УЯВЛЕННІ